

Láska proti homosexualismu (foto z pochodu stejnojmenného občanského hnutí v Kyjevě 20. září 2008)

Autor: Thomas Ford

Šťastná Ukrajina se zkraje června (2016) dočkala svého historicky prvního gay pochodu hrdosti. Více než tisícovku „LGBT účastníků pochodu“ doplnili západní diplomaté a politici – včetně britské lesbické velvyslankyně na Ukrajinu – pod ochranou 5 500 ukrajinských příslušníků policie. Každého homosexuálního pochoduujícího, domácího či zahraničního, tak chránilo pět policistů.

Zpravodajové Reuters nás ujistují, že proti pochodu demonstrující Ukrajinci byli urychleně vyexpedováni pryč.

„Euromajdan nebyl jen proti Janukovyčovi, ale taky proti korupci a za lidská práva,“ prohlásil ukrajinský poslanec Serhij Leščenko. To se jistě hodí vědět.

Tento profesí novinář, který v roce 2013, jen pár měsíců před vypuknutím ukrajinským majdanských protestů, dokončil postgraduální studium (fellowship) „demokracie“ na Stanfordské univerzitě a mj. píše pro openDemocracy.net, web financovaný různými americkými nadacemi, kde se objevily mj. články z pera George Sorose a Kofiho Annana.

Po majdanských nepokojích a převratu, při němž došlo ke svržení demokraticky zvoleného

prezidenta Janukovyče, byl Leščenko roku 2014 zvolen poslancem. Židovský ukrajinský premiér Volodymyr Hrojsman, také zvolený do parlamentu až po převratu, Ukrajince ujistil, že jejich země nikdy neuzákoní sňatky homosexuálů.

Musím vám to opravdu dopodrobna rozepisovat?

Milí Ukrajinci: podvedli vás. Ošklivě vás podvedli. Jakkoliv Ukrajina za Janukovyče jistě nebyla žádný ráj na zemi, dnes je ještě mnohem horší – a s novými poníženími v podobě ztraceného území, vleklé války, hospodářského kolapsu a zahraničních okupantů, kteří škodolibě nechávají pod ochranou ozbrojenců **pochoďovat ulicemi měst devianty**.

Pokud vás to trochu uklidní, i nás na Západě podvedli. Věřili jsme našim premiérům, nebo v Americe a **Francii** prezidentům. Mysleli jsme si totéž co vy o demokracii, korupci a lidských právech. Z tohoto břehu Odry to ale vypadá, že vaše země bude ta poslední, která se dopustí podobných omylů, jako kdysi dávno my. Lepší než nic.

Pokud si dobře vzpomínám, majdanského povstání se zúčastnilo i dost Ukrajinců, kteří na rozdíl od pana Leščenska mají ostře řezané mužné rysy. Kde je jim konec? Podle dostupných zpráv jich **přes tři tisícovky** leží mrtvých na donbaských hřbitovech.

Vybavuji si jednoho **obzvláště horkokrevného chlapíka**, který se zavázal bojovat s „komunisty, Židy a Rusy, dokud mu v žilách proudit krev“. Zastřelili ho policisté – ukrajinští, ne ruští – na západní Ukrajině krátce po vyhnání Janukovyče. Policisté bez většího váhání označili jeho smrt za sebevraždu – prý se střelil do srdce, zrovna když se ho snažili zpacifikovat. Pravděpodobně se do něj střelil zezadu – **Muzyčko** zjevně byl zdatný akrobat.

Jeho kamarád a předseda krajně pravicové strany Pravý sektor Dmytro Jaroš volal po zatčení policistů, kteří zabili Muzyčka a také rezignaci ministra vnitra. To se nestalo a Jaroš sám nakonec skončil na donbaské frontě, kde utrpěl v boji proti Rusům zranění po výbuchu rakety Grad. Jeho **Pravý sektor** pohltila ukrajinská armáda a on se vzdal pozice vůdce.

Děni v Kyjevě na konci roku 2013 a v první půli následujícího roku jsem věnoval důkladnou pozornost. Kvůli svržení vlády jsem musel překopat svůj cestovní harmonogram, takže mě celá situace osobně zajímala. Dobře si tak vzpomínám na propagandistická videa nacionalistických hrdinů, odvážných pouličních bojovníků a usměvavých plavovlasých párů s usměvavými plavovlasými dětmi. Předpokládám tak, že Ukrajinci jsou podobně jako já poněkud rozčarováni tím, co se z Euromajdanu stalo. Slibovali jim slávu, svobodu a blahobyť, namísto toho dostali válku a chudobu. A taky pochod gayů. Dokonalé dodržování norem homopochodu jistě každou chvíli začne přinášet chléb a bohatství.

Podívej, Ukrajině: Putin není ničí spasitel. Není to zlatý rytíř v zářivém brnění. Nebyl jím ani Janukovyč. Rusko není ráj a Ukrajina vlastně byla jen Rusko mínus ty přesladké petrodolárky. Ale život není, nikdy nebyl a ani nikdy nebude o tom, jaký druh ráje si zajistíte tady na zemi, ale jakému druhu pekla se vám tu podaří vyhnout. Obávám se, že velice záhy zjistíte – pokud už se tak nestalo – že jste zvolili peklo ještě horší než to Putinovo.

Dalo by se taky říct, že tě, milá Ukrajině, halasně odtrhli od blízké, vtíravé říše a pokradmu začlenili do říše vzdálené a cizí. Volání po suverenitě, nezávislosti a třetí cestě sice skvěle zní, ale skutečnost se má tak, že jste se místo Malého Ruska přes noc stali 241. státem Spojených států amerických. A tady, kamarádi, přes svatby gayů prostě nejede vlak. Dokonce máte i americké vládcy, s ještě mokrým diplomem z harvardské Kennedyho školy veřejné správy (autor má na mysli Natalii Jareškovou – pozn. DP).

Pomohlo to ale nějak ukrajinskému hospodářství, národní hrdosti nebo problémům s korupcí? Zjevně nikoliv – a pokud jste se chtěli něco dozvědět o funkčním hospodářství, národní hrdosti a boji s korupcí, rozhodně jste neměli házet očkem po zemích Bernieho Sanderse, Angely Merkelové a Hillary Clintonové. Naši nablýskaní kapitalisté podporují Putina. Jejda!

Pravda je, milá Ukrajině, že v této věci jsi nikdy vlastně neměla tak moc na výběr. Taras Ševčenko byl skvělý básník, ale hory přenášet nedokázal. Kdyby to uměl, doporučil bych mu, aby našel nějaké opravdu vysoké a rozestavěl je kolem celé Ukrajiny. Tím by se leccos usnadnilo, v reálu ale Ukrajina přirozené hranice nemá – je to rovná dálnice mezi Ruskem a Německem. A Německo už delší dobu slouží jako americká benzinka.

Opřít se nemůžeš ani o dlouhou tradici silného suverénního státu. Musela by být doopravdy dlouhá a silná, pokud by ses chystala ukázat prostředníček hned dvěma jaderným velmocím o velikosti světadílu současně. Tvůj **Kozácký hetmanát** 17. století však byl vazalským státem, nejprve tureckým, potom ruským. I novější dějiny regionu se nesou v dost podobném duchu – nějaká forma autonomní oblasti Velkého Ruska. I přes *de iure* vyhlášenou nezávislost v roce 1991 všichni dobře víme, že ve skutečnosti za oponou nerušeně pokračoval *de facto* podřízený status. To tě přece tak štvalo v roce 2013. Tvojí chybou podle mě bylo požadovat konec podřízenosti namísto její formalizace, která by ji učinila stabilnější.

Prezident cizí země Putin nemá za vaše blaho žádnou zodpovědnost, jako tvůj vlastní prezident by jí však nesl o něco víc a ještě podstatně víc pak jako tvůj monarcha. Ani carské Rusko nebylo ráj, to netvrdím, ale kdy vlastně Rusko bylo rájem? A nalijme si čistého vína – kterákoliv země? Můžu vám zaručit, že nás na Západě obluzují v televizi úplně stejně jako vás o tom, že prý jsme nejlepší a nejspokojenější lidé, jaké kdy Země nosila. Přesto se však ze všech sil pokoušíme nahradit naše demokracie i volby **Božským imperátorem**. Ukrajině – obrať se na Božského imperátora, kterého znáš!

Velký rozdíl je v tom, že náš příslibený autoritář nemusí být do konce roku u moci, zatímco ten tvůj měl a má značnou jistotu setrvání u moci. Proto je docela škoda, že jste ho na povel George Sorose odkopli. Soros, jak určitě víš, není zrovna svatoušek. Na CIA a západní oligarchy, židovské i nežidovské, není napojený o nic míň než Putin na KGB a ruské oligarchy, židovské i nežidovské. Podle všeho je taky o pěkný kus šílenější než Putin – ten alespoň nesponzoruje #BlackLivesMatter – a k tomu má mnohem míň důvodů vůbec se nějak starat o tebe a tvou drahou ukrajinskou rodinu.

Tohle riziko jste si měli pečlivě rozmyslet v roce 2013!

O suverenitě se totiž nedá jen tak někde pěkně hlasovat – ani o nezávislosti. Žádný podíl hlasů poslanců nezajistí nezávislost, a není stanovena ani hranice přízně voličů, která by automaticky znamenala suverenitu. Suverenita i nezávislost totiž jsou ohromně rozsáhlé, komplikované a obtížné projekty.

Je třeba suverenity intelektuální: studovala snad celá vláda ukrajinský způsob vládnutí založený na ukrajinských idejích na ukrajinských univerzitách pod vedením ukrajinských vyučujících?

Nutná je i suverenita v otázce statusu: čte celá ukrajinská vláda jedině ukrajinské noviny psané Ukrajinci, kteří opakují ukrajinské myšlenky ukrajinských profesorů z ukrajinských univerzit?

Obejít se nedá ani bez jisté míry hospodářské a finanční suverenity: má země připravenou rezervu např. pro případ bojkotu? Je chudá? Silně zadlužená?

Musíte mít i do jisté míry suverenní zpravodajské služby: jsou ukrajinské tajné složky plně kvalitních, dobře vycvičených a loajálních Ukrajinců vychovaných v ukrajinských domácnostech a školách, kteří se dokáží vyrovnat agentům KGB a CIA? Pokud se jim to nebude stabilně dařit alespoň v polovině případů, jen sotva se dá čekat nějaká dlouhodobější suverenita.

Konečně pak každá země potřebuje i určitou suverenitu fyzickou a vojenskou: máte jaderné zbraně? Oddělují vás od nepřátel zrádná horská pásma a hluboké řeky? Je armáda zkušená, smělá a dobře vyzbrojená?

Odpověď na většinu těchto otázek by samozřejmě musela být přinejlepším nijaká. Tvoje předcházející vlády byly finančně i hospodářsky zavázány Rusku. Pro ruskou rozvědku byly ty ukrajinské spíše loutkami než rovnocennými partnery/protivníky. Zároveň se však tví obyvatelé zálibně dívají na status poskytovaný západním pozlátkem a bohatstvím. Nemáš jaderné zbraně ani silnou armádu. A mezi Ukrajinou a Ruskou ani Ukrajinou a Západem se nevypíná ani prudší svah, natož pak nějaké zrádné hory.

Dnes po převratu je tvá vláda finančně zavázána Georgi Sorosovi, MMF a americkému ministerstvu zahraničí. Za nitky tak tahají američtí agenti s diplomou z Bostonu a Washingtonu D. C. spolu se svými ukrajinskými kamarádky, úspěšnými absolventy schválených studijních programů „demokracie“ a „práv sexuálních menšin“ na Stanfordu a Harvardu – jako Serhij Leščenko. Jednoduše jste tak vyměnili blízkého a důvěrně známého pána za vzdáleného a neznámého. A víš, co se říká: Raději ďábla, kterého znáš.

Měla jsi v roce 2013 říct Západu rozhodné „Nět!“ a místo toho si vydobýt nějaké ústupky na svém Janukovyčovi. Ten si jen sotva mohl dovolit trvale a ve všech otázkách přehlížet půlku obyvatelstva země se značnou antipatií k Rusku. Mohli jste ho zkusit dotlačit ke snesitelnému kompromisu a pomalu začít najíždět na bělorusko-kazašský model, tedy zachování autonomie za současné hlubší integrace s ruským státem. Znovu – ne ráj na zemi, ale o nic horší než současná situace. A z toho, co jsem si přečetl, **nezní Bělorusko kdovíjak zle!** Spousta ukrajinských uprchlíků směřujících do Běloruska se na tom se mnou podle všeho shodne.

A kdyby ruská situace *skutečně* byla tak nesnesitelná, bylo by pro tebe nejlepší sázkou naoko

se usmívat, shromažďovat zbraně, budovat konexe, organizovat svou část ukrajinské společnosti a nakonec se vzbouřit a v roce 2036 se připojit k nové **polsko-rakouské říši Visegrádské čtyřky**. To by bylo sice poněkud nepravděpodobné, ale přinejmenším strategicky smysluplné rozhodnutí podepřené historickým precedentem.

Ale suverénní a nezávislá Ukrajina, prostá ruského i všeho dalšího cizího vlivu? To je pošetilý sen zrozený z liberalismu 19. století – ne ukrajinské, ale francouzské ideje. A všichni víme, jak se dnes vede Francii...

Ukrajině přiřadily její podřízenou úlohu její geografické poměry a konkrétní historie institucí (nebo její absence). Jejich vybudování a překonání geografických limitací si žádá **úplně nový způsob uvažování**, případně pak lidské a materiální zdroje, jež podle všeho na Ukrajině fyzicky neexistují. Nepokoje, puč a válka navíc i to málo dostupných zdrojů značně vyčerpaly.

Pomalou měrou se hroutící americká vláda vytěží a zneužije Ukrajinu v boji proti Rusku v plném rozsahu. Rusko tuto opotřebovávající válku nějak přežije, Ukrajina se však, až s ní bude Západ konečně hotov, stane chudší a smutnější než v roce 2013. V ten moment si Putinovo Rusko uvědomí, že si ji může utrhnout jako zralé ovoce.

Tvoji hoši mají ostré pěsti a ohnivá srdce, milá Ukrajině, ale chybí jim strategický cit. Nebyli soupeři pro ruskou FSB, tím méně pak pro CIA, a tak šlápli hodně vedle. Není jasné, jestli lze v tento moment celou situaci nějak zásadněji napravit – snad jedině složit zbraně, vrátit se domů a nechat tak Američany nastolené vládě homopochodů dost prostoru na to, aby se sama vyčerpala.

Než se tak stane, budeš muset poslouchat Serhije Leščenka. Když nic jiného, aspoň se při tom můžeš posmívat jeho směšnému obličejí.

Úvaha Thomase Forda **A Letter To Ukraine** vyšla na stránkách Social Matter 16. srpna 2016.